

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันบริบททางสังคมและการเมืองได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นกระแสการเปลี่ยนแปลงที่ไร้พรมแดน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อทั้งทางตรงและทางอ้อม กระแสที่สำคัญทางการเมือง ได้แก่ กระแสอุดมการณ์ประชาธิปไตยตามแนวความคิดการจัดระเบียบโลกใหม่ได้เป็นที่แพร่หลายไปในนานาประเทศรวมทั้งประเทศไทย ซึ่งกระแสดังกล่าวก่อให้เกิดความตื่นตัวและมีการเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบมาอย่างต่อเนื่อง โดยประเทศที่มีการปกครองแบบอุดมการณ์ประชาธิปไตยทั้งหลายได้ให้ความสำคัญกับการปกครองตนเองหรือการปกครองส่วนท้องถิ่น (Local government) เป็นอย่างมาก เพราะถือเป็นสัญลักษณ์อีกประการหนึ่งของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย รูปแบบของการปกครองส่วนท้องถิ่นดังกล่าวเกิดจากการนำเอาหลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) มาใช้โดย รัฐบาลกลางจะมอบอำนาจให้ประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครองและจัดกิจการต่าง ๆ ด้วยตนเอง สำหรับในประเทศที่พัฒนาแล้วรัฐบาลกลางถือว่า เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นการสร้างความเข้มแข็งแก่ประเทศ เพราะทำให้มีนโยบายสาธารณะที่มีประสิทธิภาพและเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น นอกจากนี้การปกครองส่วนท้องถิ่นยังเป็นการกระจายอำนาจการตัดสินใจ ช่วยลดการติดขัดของการดำเนินการแบบเดิมซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่ส่วนกลาง ช่วยปรับปรุงและเร่งการดำเนินการของรัฐรวมทั้งกระตุ้นให้ท้องถิ่นมีการริเริ่มดำเนินการใหม่ ๆ ด้วย (สัมฤทธิ์ สุขสงค์. 2545 : 1)

ในส่วนของการปกครองของไทยนั้นปรากฏหลักฐานชัดเจนตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมาคือ มีการปกครองแบบพ่อปกครองลูก ซึ่งมีลักษณะบ่งบอกถึงความเป็นประชาธิปไตย กล่าวคือ ประชาชนมีอิสระในการดำรงชีวิต เช่น ประโยคในหลักศิลาจารึกว่า “ใครค้าช้างก็ค้าใครค้าม้าก็ค้า” ซึ่งข้อความดังกล่าวนี้ได้แสดงให้เห็นระบบการค้าแบบเสรีสอดคล้องกับความเป็นประชาธิปไตย และเมื่อประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงการปกครองจากสมัชสุโขทัยมาเป็นอยุธยา การปกครองจึงได้เปลี่ยนแปลงเป็นระบอบจตุสดมภ์ คือ เวียง วัง คลัง นา ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับสมัชสุโขทัยแล้วถือได้ว่า มีการปรับเปลี่ยนมากพอสมควร การปกครองระบอบนี้ได้ดำเนินการเรื่อยมาจนถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์และถือเป็นการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช

(Absolute monarchy) ซึ่งอำนาจเต็มในการบริหารราชการแผ่นดินนั้นเป็นอำนาจโดยตรงของพระมหากษัตริย์แม้ว่าในสมัยรัชกาลที่ 5 ได้มีการจัดตั้งกระทรวงขึ้นและมีเสนาบดีใช้อำนาจในการบริหารส่วนหนึ่งแทนพระมหากษัตริย์ก็ตาม

การปกครองระบอบประชาธิปไตยของไทยเริ่มเมื่อประเทศมีการเปลี่ยนแปลงคือ “คณะราษฎร” ทำการปฏิวัติยึดอำนาจการปกครอง เมื่อ พ.ศ. 2475 หลังจากนั้นการเมืองการปกครองของไทยมีการพัฒนามาเป็นลำดับจนถึงปัจจุบัน และในส่วนของการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินนั้นประเทศไทยได้จัดระเบียบบริหารราชการส่วนภูมิภาค และระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่นและในส่วนของกรปกครองท้องถิ่นนั้นรัฐบาลแต่ละยุค แต่ละสมัยของไทยมีนโยบายที่จะกระจายอำนาจปกครองมาสู่ท้องถิ่น และพัฒนาองค์กรปกครองท้องถิ่นให้ดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความคล่องตัวและมีทรัพยากรการบริหารอย่างเพียงพอที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาได้อย่างเป็นรูปธรรม

การปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนตำบลในประเทศไทย ได้มีวิวัฒนาการมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานและได้มีการปรับปรุงให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปกครองไทยมาตลอด เช่น เมื่อจอมพลถนอม กิตติขจรเป็นนายกรัฐมนตรีได้ออกประกาศของคณะปฏิวัติ (ฉบับที่ 326) ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ.2515 เพื่อปรับปรุงการจัดระเบียบบริหารส่วนตำบลให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมโดยมีเหตุผลว่า หากการปกครองขึ้นพื้นฐานในตำบล ไม่นั่นคงและไม่เหมาะสมแล้วก็จะเกิดผลกระทบกระเทือนต่อการปกครองของประเทศโดยรวม จะเป็นอุปสรรคแก่การพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า และการอำนวยความสะดวกให้แก่ราษฎร ซึ่งการจัดระเบียบบริหารส่วนตำบลเพียงรูปเดียวเรียกว่า “สภาตำบล” ซึ่งไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล โดยมีคณะกรรมการสภาตำบลอันมีกำนันท้องถิ่นที่เป็นประธาน ผู้ใหญ่บ้านทุกหมู่บ้านในตำบล และแพทย์ประจำหมู่บ้านเป็นผู้เลือก มีที่ปรึกษาหนึ่งคน ซึ่งนายอำเภอคัดเลือกจากปลัดอำเภอหรือพัฒนากรท้องถิ่นแล้วให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง และเลขานุการสภาตำบลหนึ่งคนซึ่งนายอำเภอคัดเลือกจากครูประชาบาลในตำบลนั้นแล้วรายงานผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อแต่งตั้ง

อย่างไรก็ตามสภาตำบลตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 326 ยังขาดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ได้แก่ ขาดการควบคุมและการเข้ามามีส่วนรวมของประชาชนอย่างแท้จริง กรรมการสภาตำบลขาดความรู้ความเข้าใจ และความสามารถโดยทั่วไปไม่มีพื้นฐานการศึกษา ขาดความรู้ความสามารถในด้านกฎหมายและระเบียบราชการ โครงสร้างที่จะดำเนินการ

ไม่สามารถแก้ไขปัญหาให้สอดคล้องกับความต้องการของราษฎร เพราะเป็นผู้ปฏิบัติตามคำสั่งของหน่วยงานที่ควบคุมกำกับดูแลเท่านั้น ขาดความเป็นอิสระเพราะไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล และรายได้น้อยไม่พอที่จะใช้ดำเนินการบริหารประชาชนในท้องถิ่น

ต่อมารัฐบาลโดยนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรีได้กำหนดนโยบายด้านการเมืองการปกครอง ที่จะส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระดับตำบลเป็นนิติบุคคล เพื่อให้มีความคล่องตัวและร่วมกันแก้ไขปัญหาของประชาชนในตำบลได้อย่างมีประสิทธิภาพ กระทรวงมหาดไทยจึงได้มีคำสั่งที่ 802/2535 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อศึกษาปรับปรุงระบบบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นและในเวลาต่อมารัฐบาลได้ออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ 262/2535 ลงวันที่ 11 ธันวาคม 2535 แต่งตั้ง “คณะกรรมการปรับปรุงการบริหารการปกครองท้องถิ่น” พิจารณาปรับปรุงสภาตำบล ตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 326 พบว่า สภาตำบลได้จัดตั้งมาเป็นระยะเวลากว่า 20 ปี ไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล ทำให้ไม่สามารถดำเนินงานไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขาดความคล่องตัวในการบริหารงาน ทำให้ในเวลาต่อมาเกิดการยกเลิกสภาตำบลตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 326 ทั้งหมด และให้กระทรวงมหาดไทยยกฐานะสภาตำบลดังกล่าวขึ้นเป็น “องค์การบริหารส่วนตำบล” ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 โดยมีฐานะเป็นนิติบุคคล (ชานาญ ชูวบูรณ์. 2540 : 14)

จึงกล่าวได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการปรับเปลี่ยนมาจากสภาตำบล ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาท้องถิ่นค่อนข้างจะจำกัดและอาจมีจุดอ่อนที่ไม่มีงบประมาณและบุคลากรเป็นของตนเอง โดยเฉพาะตำแหน่งเลขานุการสภาตำบล โดยกฎหมายกำหนดให้ต้องมาจากครูในตำบล ทำให้การพัฒนาท้องถิ่นในตำบลเป็นไปด้วยความล่าช้า ด้อยประสิทธิภาพ ไม่ทันต่อการเติบโตของชุมชนที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ดังนั้นรัฐบาลจึงได้กำหนดนโยบายที่กระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่นในระดับพื้นฐาน คือตำบลเพื่อเป็นการสร้างรากฐานของระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยให้มั่นคงโดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารงานระดับตำบล เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารงานในระดับตำบลให้เกิดความคล่องตัว รวมทั้งสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้มีทรัพยากรในการบริหารงานเป็นของตนเอง จึงได้มีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นทั่วประเทศ โดยที่มีลักษณะพิเศษ คือ มีอิสระในการบริหารงานและมีความเป็นนิติบุคคลรัฐบาลกลางได้กระจายอำนาจในการกำหนดนโยบายและการตัดสินใจในการบริหารงานให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลที่ชัดเจนในการพัฒนาตำบลโดยการให้อำนาจอิสระในการจัดท่างบประมาณรายจ่าย อำนาจอิสระในการออกข้อบังคับตำบลเพื่อใช้บังคับใน

เขตตำบลเท่าที่ไม่ขัดกับกฎหมายและอำนาจอิสระในการจัดเก็บรายได้ของตนเอง คือ ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีป้าย เป็นต้น นอกจากนี้องค์การบริหารส่วนตำบลยังมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและคณะผู้บริหารส่วนตำบลโดยตรง

การดำเนินการกระจายอำนาจการปกครองในรูปขององค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นที่เล็กที่สุด มีจำนวนมากที่สุดและเป็นองค์กรที่รับผิดชอบพื้นที่ตำบลหมู่บ้าน อันถือว่าเป็นรากฐานสำคัญของการปกครองประเทศนั้นอยู่ในความสนใจของหลายฝ่าย ทั้งฝ่ายการเมืองฝ่ายข้าราชการประจำนักวิชาการ ตลอดจนประชาชนโดยทั่วไป โดยคาดหวังว่าองค์การบริหารส่วนตำบลจะเป็นองค์กรที่เปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง บรรลุเป้าหมายตามเจตนารมณ์ของการกระจายอำนาจ เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอำนาจอิสระในการบริหารจัดการภายใต้กฎหมายบัญญัติได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถกำหนดแผนงานและกิจกรรมเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่รับผิดชอบได้อย่างสอดคล้องและตรงตามความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตามภายหลังจากมีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. 2538 เป็นต้นมา องค์การบริหารส่วนตำบลยังประสบปัญหาอุปสรรคและข้อจำกัดในการบริหารงานหลายประการ เช่น ขาดงบประมาณในการบริหารงาน ทั้งนี้เนื่องจากหลักเกณฑ์ในการยกฐานะจากสภาตำบลเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น กำหนดรายได้ไว้เพียงอย่างเดียวกล่าวคือ พิจารณาจากสภาตำบลที่มีรายได้ย้อนหลัง 3 ปี เฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละ 150,000 บาท ก็สามารถจัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลได้และผู้บริหารงานขาดความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ผู้บริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้งที่มาจากฝ่ายการเมือง คณะกรรมการบริหารสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและในส่วนพนักงานส่วนตำบล ซึ่งเป็นข้าราชการประจำส่วนใหญ่ขาดประสบการณ์ขาดความเข้าใจในบทบาทและอำนาจหน้าที่ของตนเองขาดความเข้าใจในเรื่องกฎหมายระเบียบข้อบังคับและหนังสือสั่งการ (สถาบันดำรงราชานุภาพ. 2542 : 101)

ผู้วิจัยมีความสนใจในการปกครองระบอบประชาธิปไตยและมีความมั่นใจว่าการกระจายอำนาจคือหัวใจสำคัญและที่สำคัญที่สุด คือการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปขององค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งนี้เพราะองค์การบริหารส่วนตำบลมีอยู่ทุกตำบลทั่วประเทศและมีความใกล้ชิดกับประชาชนระดับรากหญ้ามากที่สุดและโดยกฎหมายได้กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลปฏิบัติหน้าที่ 8 ประการ ซึ่งมีผลต่อการอยู่ดีกินดีของประชาชน จึงสามารถกล่าวได้ว่าในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลตามที่กฎหมายกำหนดจึงเป็นเครื่อง

ชี้วัดว่า ท้องถิ่นได้รับการพัฒนามากเพียงใดผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ โพนพิสัย จังหวัดหนองคาย ผลของการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลในการพัฒนาและแก้ไขปัญหา การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอ โพนพิสัย จังหวัดหนองคาย ให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต่อระดับ การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอ โพนพิสัย จังหวัดหนองคาย
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการ ดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอ โพนพิสัย จังหวัดหนองคาย จำแนกตาม ระดับการศึกษาและประสบการณ์ทำงานของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล เขต อำเภอ โพนพิสัย จังหวัดหนองคาย

สมมติฐานการวิจัย

1. ระดับการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอ โพนพิสัย จังหวัด หนองคาย ตามความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล อยู่ในระดับปานกลาง
2. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาและประสบการณ์ทำงาน แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงาน ขององค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอ โพนพิสัย จังหวัดหนองคาย ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขต ในการศึกษา ไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่
พื้นที่ในการวิจัย คือ อำเภอ โพนพิสัย จังหวัดหนองคาย

2. ขอบเขตประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้กำหนด ดังนี้

2.1 ประชากร (Population) ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดหนองคาย จำนวนทั้งหมด 318 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) จากสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดหนองคาย ซึ่งได้จากการเปิดตารางสำเร็จของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) จำนวน 175 คน

2.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา ตั้งแต่เดือน ตุลาคม - ธันวาคม 2549

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ คุณลักษณะของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดหนองคาย ได้แก่

3.1.1 ระดับการศึกษา

3.1.2 ประสบการณ์การทำงาน

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent variables) ได้แก่ ความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลเขตอำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดหนองคาย ตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายขององค์การบริหารส่วนตำบลตามมาตรา 67 อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ไว้ 9 ด้าน แต่ผู้วิจัยศึกษาแค่ 8 ด้าน ดังนี้

3.2.1 จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำทางบก

3.2.2 รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะ รวมทั้งกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

3.2.3 ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ

3.2.4 ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

3.2.5 ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

3.2.6 ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็กเยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ

3.2.7 คุ้มครอง ดูแล รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3.2.8 บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดี

ค่านิยมศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษา ความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโพธิ์พิสัย จังหวัดหนองคาย จึงได้นิยามศัพท์เฉพาะในการศึกษาครั้งนี้

1. ความคิดเห็น คือ การรับรู้ ความรู้สึกนึกคิด การให้คุณค่า และการแสดงพฤติกรรม ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล
2. องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอโพธิ์พิสัย ซึ่งเป็นหน่วยงานบริหารราชการท้องถิ่นมีฐานะเป็นนิติบุคคล มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 (ฉบับที่ 5) แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2546
3. การดำเนินงาน หมายถึง การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลให้เกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อบรรลุดูวัตถุประสงค์ซึ่งกำหนดอยู่ใน มาตรา 67 แห่งตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 (ฉบับที่ 5) แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2546
4. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มาจากเลือกตั้งในเขตอำเภอโพธิ์พิสัย ตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 (ฉบับที่ 5) แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2546
5. การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง การดำเนินงานตามหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล 8 ประการ ได้แก่
 - 5.1 จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีการสร้างถนนครบจำนวนตามแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล และจัดให้มีการซ่อมแซมดูแลรักษาถนนให้ใช้การได้ดีอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งประชาชนได้รับความสะดวกในการเดินทางภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล
 - 5.2 รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดินและที่สาธารณะรวมทั้งกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีการทำความสะอาดในที่สาธารณะเป็นประจำจัดให้มีภาชนะรองรับขยะสำหรับประชาชนอย่างเพียงพอ มีการจัดกิจกรรมรณรงค์รักษาความสะอาดเป็นประจำทุกเดือน และมีการประสานงานร่วมมือกับหน่วยราชการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในการรักษาความสะอาด

5.3 ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบล จัดให้มีการกำจัดขยะและป้องกันโรคไข้เลือดออกเป็นประจำทุกปี จัดให้มีการฉีดวัคซีน ป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าเป็นประจำทุกปี และมีการอบรมประชาชนให้มีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อเป็นประจำทุกปี

5.4 ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบล จัดให้มีเครื่องมือ วัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดับเพลิงอย่างเพียงพอและทันสมัย และมีการ จัดตั้งอาสาสมัครรักษาความสงบเรียบร้อยภายในแต่ละชุมชน

5.5 ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม หมายถึง การที่องค์การบริหาร ส่วนตำบลได้จัดให้มีการอบรมประชาชนเพื่อให้ได้รับความรู้ด้านต่างๆและบำรุงศาสนา ส่งเสริม วัฒนธรรมอันดีของประชาชนส่งเสริมกิจกรรมนันทนาการสืบทอดวัฒนธรรมท้องถิ่น

5.6 ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ หมายถึง การที่ องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดกิจกรรมของกลุ่มสตรีและเยาวชนจัดให้มีการช่วยเหลือกิจกรรม ของศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนจัดให้มีการสงเคราะห์ผู้สูงอายุอย่างสม่ำเสมอและจัด โครงการ ช่วยเหลือผู้พิการ

5.7 คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีการรณรงค์อนุรักษ์ป่าไม้และแหล่งน้ำธรรมชาติ ฝึกอบรมประชาชนอาสาสมัครอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและอื่นๆ

5.8 บำรุงรักษาศิลปะ จารีตและประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดี ของท้องถิ่น หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลได้เป็นศูนย์รวมในการจัดประเพณีต่าง ๆ ของชุมชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลทุกปี และจัดให้มีกิจกรรมเพื่อรณรงค์การสืบทอด ประเพณีหรือวัฒนธรรมท้องถิ่น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลที่ได้จากการศึกษาใช้เป็นข้อเสนอแนะให้กับหน่วยงานองค์การบริหารส่วนตำบล และใช้เป็นองค์ความรู้ในการดำเนินงานองค์การบริหารส่วนตำบล จะสามารถนำผลที่ได้จาก การศึกษารุ่นนี้ไปวางแผนพัฒนาของหน่วยงานให้การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ให้เกิดประสิทธิภาพ ต่อไป